

Kewwade laul.

Jubba wäljal pude oksais,
Maddalas ja laante metsais
Tuhhandette liño healed,
Riitwad lojat nende keled,
Sest et sui on jälle tulnud,
Kuida se jo mullo olnud.
Omma lodud fäsko täitwad,
Ennast truist pari heitwad,
Ja kui armiad emmad, issad,
Röömsal melel tewad pessad.
Oksa peál nad lówad mängi,
Ehhitwad laste sängi,
Sest et ilmad fallid, sojad,
Hauduwad ja sõötwad peiad;
Randwad toito ommas nolkas,
Laggedal ja metsa tukkas.

Oý! fa neil on omma häddä:
Kotkad, fullid tewad sõdda,
Töstwad ommas ihus wiibha,
Sowad ilmasüta libha;
Tapwad peále nori linda

Ilma, et nad makswad hinda.
Innimenne teeb fa nenda,
Risub, tappab omma wenda:
Inglismees ja Prantsus kuri,
Sedda teab jo Some merri, —
Meie rahwas, kes seál käisid,
Rukkid, odrad, nissud wisid
Rootsi liïna ülle merre:
Waenlane ehk temma perre,
Assus kohhe nende wasto
Panni kotti, toppis tosko,
Mis seál temma näppo juhtus,
Wahhest fa veel waewa lóykus.

Adama lapsed! waatke sedda
Mailma omma illoga!
Ja selle waewa, selle häddä,
Mis monni tunneb walloga.
Mis pat, ful sedda teame heast,
Ei kau ta siiski meie seast.

Kül eksitussed iggal aial
On rahwa ello furwastand,